

«Здебільшого я пишу інтимну лірику, але також пишу про почуття, яких мені самій бракує у житті: про доброту, надію. Хочу, щоб мої вірші допомагали людям у скрутні моменти, щоб люди, такі, як я, знали, що вони не самотні», – пояснює Вікторія.

Її надихають поети-шістдесятники, такі, як Василь Симоненко та Василь Стус, а серед сучасних авторів її улюбленець – Юрій Іздрик. Їхні рядки стали для неї орієнтиром у творчості.

Мрія Вікторії проста, але значна: продовжувати писати та знаходити відгук у серцях людей. «Мені хочеться, щоб мої вірші стали підтримкою для тих, хто переживає труднощі. Нехай зрозуміють, що навіть у темні часи можна знайти світло», – каже дівчина.

Вікторія Волохіна

«Допоки наше слово не згасає...»

* * *

Минулого лунають голоси –
Це тихий біль, це шепіт безвідрадний.
І мене згадують прокльонами німі,
Палають в серці та жевріють фарби.

Повзу крізь морок, виснажений, злий,
Несу в душі тягар твоїх провин.
Мій кожен подих – то розплати крик,
Мій кожен крок – то стежка до руїн.

Набридло бігти без кінця,
Шукати світло, вічно неосяжне.
Тримати міцно, немов сенс життя,
Коли стара й на мене вже чекає.

А душа тліє, стелиться, як дим,
І кожен спогад відгукнеться болем.
Чому, як тільки серце б'є живим,
Мій світ руйнується нестерпним горем?

Але в пітьмі тремтить якийсь вогонь,
Як згадка про живе, про непокірне.
Воно тримає, як молитва, дзвін,
Й заповідає: «Не загинь даремно».

Бо в цьому світі все несе хрести –
Твоє, моє і болю, й віри тяжі.
А ти живи, допоки серце б'є,
Допоки наше слово не згасає.

* * *

Ранок – відкриті очі, та я незряча.
Мені бачаться тіні людей перехожих,
та свої не бачу –
розчиняюсь без волі.

Світ повзе, крізь мене пливе,
не торкає, не кличе,
не живе.
Обличчя моє – без відбитку.
Ні в склі,
ні в думках,
ані в днях, що минають.

* * *

Бузковий цвіт п'янить і манить,
Лоскоче серце посмішка твоя,
Дзвенить душа в чарівному розмаї,
І все навколо ожива!

Твій голос ніжний, мов сопілка,
Він тихо ллється крізь ранковий гай.
В очах твоїх безмежних все іскриться,
Мов вічний спокій, що не знає край.



Вікторія Волохіна

І кожен крок твій лагідний, квітучий,
Мов шелест вітру у вечірній млі.
Ти – світло дня і подих мій єдиний,
Ти – мрія, що зростає у мені.

Хай цвіт кохання вічно розквітає,
І легко лине в душі по весні.
Хай пісня наших доль одвічно грає,
Моя – в тобі, твоя – в мені!

* * *

Аби я змогла віддати свої очі,
Щоби ти зміг побачити цю дивну схожість –
Тебе та сонця промінь,
Самовитий і блискучий.
Щоб ти побачив кожен подих,
Що мовби вітер гне додолу,
Як гнуться люблячи тополі,
Як обіймає трави й води...
Віддала б руки, щоб відчув ти,
Що кожен дотик твій цілющий,
В душі тремтить, дзвенить, гуркоче.
Я поділилася б вустами,
Щоб лишень ти той смак пізнав би
Пекучого, солодкого чуття.
Візьми в дарунок моє серце,
Відчуй биття ніжне й бентежне,
Тримай, тримай його блаженно,

Тримай так само, як мене.

